

הלכות בצעית הפט סימן קפה

קמג באר הגולה

אין חביב עליו שלא איסור פת של עובדי-כוכבים אינו צריך להזכירו (תה"ד סי' ל"ב): ו' **פת הבהא** (כג) בכיסנין, מברך עליו 'בורא מני מזונות' ולאחריו ברכה אחת ימעין שלישי. ואם אצלם כהראיש והרשבי שאלות מהרמב"ן ע"ש ורבו יהוה פ פריש רה העירון (כח) 'המושcia' וברכת המזון. יואט מתחלה היה בדעתו לאכול ממנו מברך עליו (כח) 'המושcia' וברכת המזון. מיני מזונות, ואחריך אכל שיעור שאחרים קובעים עליו, (כח) יברך עליו ברכת המזון אף-על-פי שלא בירך 'המושcia' (ט) [ט] תחללה. יואט אכל שיעור שאחרים אין קובעים עליו, * אפי-על-פי שהוא קובע עליו אינו מברך אלא 'בורא מני מזונות' וברכה אחת ימעין שלישי, בדעתו אצל כל אדם: ז' פת הבהא בכיסנין. יש מפרשין פת שעשי כמין כייסים (כו) שמלאים אותם (ז) [ז] דבש או סוקר (כח) ואגוזים ושקדים ותבלין, והם הנקראים

שער תשובה

באר היטב

(ט) עליו. נילadam הוא קבע סעודתו עליו, אעפ"י שאכל עמו בשער תחיה, עב"ט. וגמ' בבראי פפק בדין זה שכח שם אכל בשיר עמו וכו', דלממשה צ"ע כין שלבדו לא היה שבע פנה, עיין שם: [ט] תחללה. עבה"ט. ועיין ברא"י שכח שם'ה כתוב בשם ספר חמץ קדמון שועתו לעניין פת כיסיןadam קבע מברך עליו המשוציא וברכות. סעודות שבת קובע כו' שקבעת למשור, ומרי תאגי בספר ע"ח על משניות פ"ד דמעשרות נסתפק, אך בגינז'ורדים כלל ב סימן י' כתוב בPsi'ות שאן חילוק בין שבת לחול והסכים עמו בבראי וכותב שכן עמא דבר: (ז) דבש. עבה"ט. ועיין באבן'העוזר שהאריך וכותב כמה פרש' רינץ לעניין זה. לבך המוציא, הדא לית ביה שיעורא בנותר, וכן כתוב מהירוש"ח "אקס"ג. ופושטadam לאחר שאכל מעט נמלך לאכול עוד כשיעור קכיות, צריך ליטול ולברך המוציא, מ"א: (ז) דבש. פי' שדרשי' מפרש פת הבהא

ביאור הלכה

משנה ברורה

יברך על פתו הכהשה: ז' (כג) בכיסנין וכו'. אPhi-על-פי שהוא קובע זה מתבאר מה הוא. ואף דבסתם פת מברכין עליו 'המושcia' בכל'שהוא ועל כזית מברכין ברכתי'המזון. (טו) שאנו אלו דאין דרך בני'ards לקבוע סעודתן עליהם, ורוק אוכליין אותו מעט דרך עראי, (טו) לפיקן ברכנן רך 'בורא מני מזונות' ולאחריו ברכה מעין שלש, אלא-אם-כן אכל כשיעור סעודה, אז מברך 'המושcia' וברכתי'המזון, דעל-כל-פניהם פת הוא: (כד) שאחרים רגילין לקבוע. (ז) כתבו האחרונים, adam אכלו לבדו, צריך שייכל שיעור שאחרים רגילים (ימ) לשבע ממן לבדו, ואם אכלו עםבשר או דברים אחרים שלפלתים בו הפת, סני' כshawal שיעור שאחרים רגילין לשבע ממן כshawal גומי כן עם דברים אחרים; אך אם אכלו לבדו ושבע ממן, אף שאחרים לא היו שבעין ממן לבדו, אבל כין שם adam אכלו אותו עם דברים אחרים היו שבעין ממן, גס'ין לא אמרין בטלה. דעתו, וצורך לבך עליו 'המושcia' וברכתי'המזון. והנה לעניין עירובי דברים אחרים היו שבעה ממן, סעודה מ"ה אמרין ביצים, וכותבו כמה אחرونים דהוא הדין כאן חשב בוה שיעור קביעה סעודה; (יט) אבל כמה אחرونים והגר"א מחלוקת חולקין וסבירא להו דאין לבך 'המושcia' וברכתי'המזון אלא כשיעור סעודה, שהוא של ערב ובוקר, וכמו שכח בבית-יוסוף בשם שכורייליקט, וכן מצאתי באשכול דמוכה שהוא סוכר כן, וכן נוטה יותר לשון השולחן-ערוך. ומכל מקום לכתחלה טוב לחוש לדעת המחים רום לאכול ארבע ביצים, וכל-שכנן אם הוא דבר שיש להסתפק בו מדינה אם הוא פת הבהא בכיסנין, אף דמכואר בסעיף ז' דהולcin בזה להקל, על-כל-פניהם בודאי יש לחוש לדעת המחים הגלי': (כח) 'המושcia' וברכתי'המזון. וגם נטילת ידים, וכמכואר לעיל בסימן קנה סעיף א, עיין שם: (כו) יברך עליו ברכתי'המזון. כין שהשלים לשיעור קביעה סעודה, (כל) אבל 'המושcia' אין צריך (כג) לבך על מה שנמלך לאכול, כין דאין במה שמנוח לפני אחר שנמלך לשיעור קביעה סעודה, אלא ביחד עם מה שאכל כבר. (כג) ואם באמת יש לשיעור קביעה סעודה במה שלא אכל עדין, צריך ליטול ידיים ולברך 'המושcia' ועל נטילת ידים' וברכתי'המזון: ז' (כז) שמלאין אותו וכו'. רוצה לומר: אף אם נילושה מתחלה במים כשר פת, כין של העיסה ממולא ממינים אלו, ואף דהמלחוי (כד) עיקר אצלו, מכל מקום מין דגן חשוב ואני בטל, ולכך מברך 'borer מני מזונות' וופטור הכל, כמו שכח בסיון רוח סעיף ב'ג'. ואך אם אין אוכל העיסה ורק הפירות שבפניהם בלבד, מברך הברכה השיכחה להפירות. וכותב הט"ז, דאם נלקח הפירות ואוכל רק העיסה, אפיקו הכי מברך 'borer מני מזונות' ולא 'המושcia', דיש עליה דין כיסין כין שנאה עם מילוי הפירות, שאין דרך לקבוע סעודה על פת כדז: (כח) ואגוזים ושקדים וכו'. (כח) או או קאמר,

שער הציון

(טו) ביה-יוסוף ולברש וש"א: (טו) דלא גרע משאר מני מזון: (ז) מגן-אברהם וש"א: (ז) האיל שכח לאו דוקא שביעה גמורה לכלוי עולם, אלא רוצה לומר דרך קביעה סעודה: (ע) כן מוכח מגן-אברהם וש"א דחייבין בכך או עם דברים אחרים וככ"ל, והינו על-כרכח לא כיפוי שיעור עירובי, דהtram משערין לעולם באכילה עם ליפתן ולא לבדו, וכן כתוב הגרא"ז. וכן כתוב בחמי' אדם ששמע מפי הגרא"ז זיל': (ז) ועיין שם בוגרמא: אמר רב נחמן עירוי כפנא וכו'. כל שאחרים קובעים וכו', משמע דחילך ארכ' והונא רק במה וסביר רוחלי השכעה בידיה אלא וטלוי באחרוני, אבל גם הוא מודה רצירן שכעה: (כל) אבל לעניין ברכתי'borer מני מזונות' תלי בו: אם היה נמלך גמור זיהיו שהיה ברכתי'borer מני מזונות' לאכול יותר ואחריך נמלך לאכול דמי, והלא לבך 'borer מני מזונות' כן כתוב המחייב-השקל וש"א. לכאורה בעינינו הלא בודאי אך דלא חישב בהחיה מתחלה שלא לאכול יותר, מחישב דמי, והלא ידוע adam יכול לשיעור קביעה סעודה מברך 'borer מני מזונות' על כרח' דעתו היה שלא לאכול לשיעור זה: (כג) מגן-אברהם וש"א: (כג) גם זה מגן-אברהם. ואך שבחמד-משה מפקק לעניין ברכתי' 'המושcia' בהה, מכל סוקם היכא דنمילך גם הוא מודה רצירן לבך 'המושcia', עיין שם, וכבר כתבנו דענינו הוי כנmilך. וכל-שכנן בוה' ובודאי לא היה דעתו לאכול כל-כך מתחלה: (כד) מגן-אברהם וש"א: (כג) ב"ח:

הלבכות בציית הפת סימן קפסה

רישקולה"ש ריאלחשי"ז, זיויש אומרים שהיא עיטה (כט) שעירב בה דבש או שמן או חלב או מני תבלין ואפאה; וזהו שהייה טעם חערובת המינפירות או התבליין (ל) ניכר בעיטה. (ויש אומרים (לא) שזה נקרא (יל) פת גמור, אלא אם כן יש בהם (לב) *הרבה תבלין או דבש כמיini מתיקה שקורין (יכ) לעקי"ר*. *שכמעט הדבש וה התבליין הם עיקר, (לד) וכן גוהגים (רש"י וערוך, וכן יש לפרש דעת רמב"ם). זיויש מפרשין שהוא פת, בין מתובלת בין שאינה מתובלת, שעושין אותן (לה) כעבים יבשים וכוסמין (יג) אותן, והם הנקראים בישקונינו"ש². *וההלך בדברים כולם, שלכל אלו הדברים נתנים להם דין אמרנו בפת הבאה (יד) בכיסנין: ח שלחמניות, אותן,

צ' חביבים פוק 1
מחלות ברכות קון
דוקה כהיזון מודרין
ר ערך כעס רכוב הא
ש ברכות פיך פולווש
התשפתה והויאש

באර היטב

מחמת המילוי, אפילו אם ניקח המילוי ממנו ונשאר הבץ בלבד הרי עדין דין כיinan עלי, והטעם, דאנו הולcin בתור שעת אפייה, ט"ז. קרוועליל"ך של פוריים הוא כיinan: (יכ) לעקי"ר. כי"ח בשם רשייל כתוב רגס על לעקי"ר אין לבך במ"מ אמר"כ הדבש עיקר וكم מה מעט, וכותב הטז' עליו: דברייחיד הם, והעיקר תלי בליישה אם נילוש ברוב דבש ומיעט מים הוא כיinan, ע"ש: (יג) אותן. ההינו הקיכל"ך שעושין בסעודה לטיאנון ולא כדי להשביע: (יג) בכיסנין. הטעם, דברכת במ"מ פוטר הכל אבלו עיטה, דהא זיין, אלא שמנני חשבות הפת קבעו עליו המוציא ושלש ברכות, משווה כל כמה שלא בדור לנו שיש שם חשבות ואינו בכלל כיinan יש להקל שלא להצרך המוציא וג' ברכות, ט"ז. והב"ח מחמיר אפילו אית בהו תבלין או דבש דלא יאלכם פליג הרם"א אלא אהך מלחה לחוד, אבל על מ"ש השוע"ע תחליה מצד המילוי וכן מ"ש אח"כ וו"מ וכור לא פליג. וניל דלענין כיinan שהם

משנה ברורה

ומסתברא דמיiri גמ"cn שטעם המילוי ניכר בעיטה, כמו שמשיים לבסוף: (כט) שעירב בה. בעת הלישה, (כו) והיינו אףלו היה הרוב ממים, כיון שעירב בה גמ"cn ממים אלו ועל-ירידזה נשנה הטעם, מקרי פת כיinan: (ל) ניכר בעיטה. דאי לאו הכי הרי לחם גמור. ולחות שנונתים בו זאפר"ן³ להטעמו ולנאותו, או שנונתין בו מעט צמקוין, לכולי עלמא לחם גמור הוא [פמ"ג]: (לא) שזה נקרא. ההינו, היכא דעתך בה בהלישה רק מעט דבש וחולב אינו בטל שם פת מחמת שנרגש הטעם: (לב) פת גמור. ומברך ימוציא' לכל-שהוא וכן ברכתי המzon לצדית כדין פת: (לג) הרבה תבלין או דבש וכו'. רוצה לומר, (כ) שכיל-כך תבלין מעורב בהן עד שעל-ירידזה יהיה מיניכר התבליין בטעם יותר מהקמה, וכן ברכש ושםן וחלב בעין שייה הרוב מהן ומייעוט מים, שעל-ירידזה נרגש מהן הטעם הרבה מאד עד שעל-ירידזה הם העיקר וטעם העיטה טפל; וכן בצדior הראשון שכותב השולחן-ערוך, שמלאין מהם, (למ) בעין גמ"cn שייה המילוי הרבה ככל-כך עד שעל-ירידזה יהיה נרגש הטעם הרבה מאד: (לד) וכן גוהגן. שאופין ללחם משנה פת עם מעט שמן ותבלין [דר"מ]. וכן הסכימו האחוריים להלכה כפסק הרם"א: (לה) כעבים יבשים. כך שמה בערבי, ובלשון ספרד נקרא בושקיגו"ש², (כט) וגעשית מחמת מניינ דגן ובמים בלבד, אך באפיקתנן געשים יבשים כל-כך עד שנפרכים, ואין זה נקרא אוכל אלא כוסם, ואין דרכם שוכרו הראשונים בפת הבאה הגרא"ז בסידורו (ומה שזכר הטז' בסעיף-קפטן ו) ובכלל זה וכו', אפשר דבומנו היה עשר אחר לקינה בעלמא): * וההלך כדברי כולם וכו'. עיין ר' עקיבא איגר שהקשה אמר לא כתוב המכבר דראי-שמות יצא ידי כולם כמו שכותב בסעיף ג, עיין שם. ובמאמר מודדי מיישבו, דכין דלא נזכר בהדי שחולקים הפסוקים בזיה, אפשר ומהדו להדרי, עיין שם. והנה המגן-אברהם העתיק על השולחן-ערוך דברי היב"ה, עיין שם, והרבה אחרונים תפסו

בכיסנין הינו מצד המילוי, והעיטה עצמה נילושה כמים אלא שמלאוהו בזקן או דבש או אנודם, ובכלל זה מה שעושין בפורים עיטה וחבה וכפהלה וממלאן אותה בשומשין. והי"א הוא הרמ"ס דס"ל בכיסנין הוא מצד העיטה עצמה שnilushה בדבש או תבלין. ונסתפק היב"י אמר דוקא שnilushה בהרבה דבש והמייעוט מים, אבל אי היו מייעוט דבש, בטל לגבי רוב המים והרי פת גמור, או דלמא אפלilo ע"י חערובת מעת דבש כל שnicר הטעם בעיטה מקריב כיinan; וכחוב דלענין הלכה יי"ז דמיידי ודובנן הוא יש להקל לדברי כולם. ועיין מ"ש המ"א על הרמ"ס, עיין בתשובה פנים מאירוט סימן סח: (יל) פת גמור. פי' אם אין בו אלא מעט דבש, וע"כ יפה עושים שופין בשחת שמאלי"ץ קוכין'ן ללחם. משנה כי אין שם רק מעט שומן. וכותב הטז'ו: נראה דלא פליג הרם"א אלא אהך מלחה לחוד, אבל על מ"ש השוע"ע תחליה מצד המילוי וכן מ"ש אח"כ וו"מ וכור לא פליג. וניל דלענין כיinan שהם

ביאור הלכה

מקום נראה ברור דאם הוא ז肯 או נער שאליכין מועט בטבע, חייכין ביהםוציא' וברכתי המzon אם אכלו שייעור שודכן חמיד לקובע על זה, כיון דכל בני מינם מסתפקין בשיעור אכילה כו, וכיין שכותבי ליקמן בסימן קפד בביאור הלכה בשם הרמ"ז, עיין שם: * הרבה תבלין או דבש וכו'. עיין במשנה ברורה דבכען שייה טעם הרוב ניכר יותר מן העיטה זהו מהטז' בכיאור דברי הרם"א, וכחאי גונא בנילוש בכיצים צריך שייה הרוב מכיצים ומיעוט מים כדי שייה טעם הביצים נרגש הרבה. ויש הרבה שאין נהירין בהז, שקונים מני עוגות קטנות שnilush במעט דבש או ביצים והרוב ממים, ומכורין עליהם 'בורא מני מונות' ואוכליין בל' נתילת ידיים; ובכיתור מזה, שכמה פעמים אוכליין מהם כדי קביעות סעודה, שאף בכיסנין גמור צריך נתילה לשישן אותו דבש וביצים כלל, המשzon. ריש עוד מני עוגות ורקות שלשין אותו בל' דבש וביצים כלל, רק שմבשלין מקודם מים עם מעט שיבולית-שועל ולשין אותו בטעם העיטה מנגנו? זוגם אף אם היה נרגש טעם השיבולית-שועל הרבה, גם' כן מסתבר דלאו כלום הוא להוציאו מהתורת לחם, דאו אם מתעורר לתחלה כמה מני דגן ביחס לאו לחם הוא? ושמן ודבש שאני, דמיניות אחרים הם, וגם דבשמן ודבש וביצים נחשב מינימתקה שאוכליין רק לקינוח שטעם חשוב, מה שאין כן בהז. אך אם עושין העוגות דקין ויבשין מאד עד שנפרכין, יש להתריר, מושם דזה הי' בכלל כעבן יישין הנוכר בשולחן-ערוך, דגס אל' מן הסתם אין דורך להשביע, רק לקינוח כמו כעבן הניל': * שכמעט הדבש וה התבליין הם עיקר. עיין במשנה ברורה מה שכותב: וכן בצדior הראשון וכו'. ולפי זה העיטה שעושין בפורים וממלאן אותה בשומשין, לא נבטל ממנה שם פת עד שייה השומשין הרבה עד שייה מיניכר טעם השומשין יותר מטעם העיטה, ועל-פירור העיטה של פורים שעושין בזמננו אין בה שומשין כל-כך, ובפרט שלחם ההוא אין עשו בזמננו לקינה ולהעונג כמו שוכרו הראשונים בפת הבאה הגרא"ז בסידורו, רק לשברע, ולחם גמור הוא, וכן ר' עקיבא איגר שהקשה אמר לא כתוב המכבר דראי-שמות יצא ידי כולם כמו שכותב בסעיף ג, עיין שם. ובמאמר מודדי מיישבו, דכין דלא נזכר בהדי שחולקים הפסוקים בזיה, אפשר ומהדו להדרי, עיין שם. והנה המגן-אברהם העתיק על השולחן-ערוך דברי היב"ה, עיין שם, והרבה אחרונים תפסו

שער הצעון

(כט) בית-ישראל: (כט) אחרונים: (כט) בן שמע בב"ח ופשוט. ומה שכותב הטז' הרם"א לא פליג ארין הראשון של מילוי, כוונתו דמחבר גוףא בסכרא וראשונה כתוב מפני כסיסים שמלאין אותן, וכיון שהעיטה ממולא מהן מרגש הטעם הרבה מאד ולא טעם כל-שהוא: (כט) מפדר-מנדים ולברושים-הדרים: תרגום: 1 עוגה. 2 כעום. 3 כרוכם (מן תבלין).

הלבות בציצת הפת סימן כסח

קמה באר הגולה

שבלילתן עבה שקורין (^{טו}) אובליא"ש, (^{לו}) לחם גמור הוא וمبرך עליו 'המושcia' וברכת המזון, יואוthen שבבלילתן רכה ודקין מאד (^{לו}) שקורין ניבלא"ש, מברך עליהם 'בורא מני ישי' והוא מונות' וברכה אחת מעין שלש. (^{לח}) זיאם קבע (^{לי}) (^{לט}) סעודתו עליהם, מברך 'המושcia' וברכת המזון. (^מ) וαι אכיל להו בתוך הסעודה (^{מא}) שלא מחמת (^{מי}) הסעודה, (^{מכ}) *טעונים ברכת המזון. (^מ) ואילו אכיל להו בתוך הסעודה (^{מא}) שלא מחמת (^{מי}) הסעודה, (^{מד}) יאכל אותן רקייקים דקים שנוחנים מוקחת עליהם. (^{מג}) לפניהם ולא לאחריהם. (^{מד}) יאכל אותן רקייקים דקים שנוחנים מוקחת עליהם,

באור היטב

טעונים ברכה לפניהם תוך הסעודה כשאולין לקינות, והוא דקים לעין על הפת פטר את הפופרטה, הינו כשבאין להמשיך תאות המאלל. כללא דミלה: כל שאוכל למומן ולתבשיל כונן עפ"ל פלאדיין ופאודילוי פלאדיין, חמיד מהמת הסעודה הם כאים וא"צ לבך עליהם תוך הסעודה, כי הפרי געשה תבשיל תוך המוליטה וקמחא עיקר; וזהן להחמיר וליקח קצת תפוחים מבפניהם ולברך עליהם ברא פרי העץ דחויה ברוכה לטבלה, דקמחא עיקר, עיין סימן קען. ודבר שבא בראינו או תחונוג, בגון עוגות דקות או מיני מתיקה שתכתב בס"ז, צריכה ברכה ואין הפת פוטרתן אלא כשבאין להמשיך תאות המאלל, מ"א. ואלאפלטיק"ס והויז"ן בלאיין שקורין פוטיליך צrisk לבך במ"ט

ביאור הלכה

לידנא כפסק הרמ"א דסגי כשנילוש ברוב ובש ומיעוט טים: * טעונים ברכה לפניהם. עיין במשנה ברורה שכחוב בשם המג'ן-אברהם דהוא הדין לכל פת הבא בכיסין המבוואר בסעיף ז. וזהה באמת בדבריו מכואר בכמה ראשונים. והנה כל זה לעיר הדין, אבל לדין ודמספקיין בפת הבא בכיסין Mai הוא, אף דהמחייב פסק להקל בכלום, הינו משומס ונספק דרבנן להקל ואין מצרכין לו לבך 'המושcia' וברכת-'ההמון' כשר פת, מה שאין כן בעניינו, להזכיר ברוכה תוך הסעודה משומן דוחזקו לפת כיסין אין סברא, דאדרבה, ספק דרבנן להקל, ושם מאין זה פת גמור הוא ונפטר בכברת 'המושcia', אבל אין לבך על פת כיסין בתוך הסעודה אלא אם כן הוא פת כיסין לכלי עלאן וזהינו שמאלו גם נילוש בדבש וכחאי גונוג, והוא דק ויבש]. כן כתוב דגול מרובה והגרביין, וככין וזה כתוב גמ'ין בחידושי ר' עקיבא איתר וחידי אדם. ולפי מה שכתבנו לעיל בשם המאמר-מרודי לאפשר ודמודו זה וזה אין קושיא כל-כך. ולידנא רואה, דבאוול דבר הנילוש בדבש ומיליכים וכחאי גונוג בתוך הסעודה, כגון לעק"ץ וקיליל"ץ³, או שאוכל עכינ' יבשים, לא יברך בתוך הסעודה אפילו אם אוכלן לקיןות, ואם אוכל מוכרים הממולאים בפירות זוכמה שציר המחייב באופן הראשון, המברך עלייוו בתוך הסעודה לא הפסיד, דמשמע דרוב הפסוקים ורמייא לטrichtא בסעיף טו: (^{לט}) סעודתו עליהם וכו'. ומה נקרא קבע, מבואר לעיל בסעיף ו לעניין פת כיסין, והוא הדין הכא: (^מ) וαι אכיל להו וכו'. פירוש, (^{לו}) להני רcin ודקן, והוא הדין לכל פת הבא בכיסין המבווארם בסעיף ז [מ"א]. עיין ביאור הלכה שכמה אחרונים חולקים על דברינו: (^{מא}) שלא אכלם להשביע רעבונו (^{לו}) רק לקינוי ומתקה [далו] אכלם למלא רעבונו, (^{לו}) אפילו לא אכלם למלא רעבונו. ומה נקרא קבע ורמייא לטrichtא בסעיף ו, דכיוון דאינוائق זה לשם סעודה, לא נפטר בכברת 'המושcia'. (^מ) ואם אוכל ברוכה כשיעור קביעת סעודה המבוואר בסעיף ו, אפילו אכלם למתיקה בעלמא נפטר בכברת 'המושcia'. (^{מג}) לפניהם. וכל זה בעניין פת, אבל בעניין מעשה קדריה לבך 'המושcia', ממילא בתוך הסעודה נפטר בכברת 'המושcia': (^{לט}) מילא בתוך הסעודה הם באים, כמבוואר בסעמן קען; ואיפילו הם ממלואים בפירות, כאוthen שקורין עפ"ל פלאדיין³ וכדומה, הפרי געשה תבשיל תוך המוליטה וקמחא עיקר והפרי בטל לגיביהו, וזהן להחמיר וליקח קצת תפוחים מותכים ולברך 'בורא פרי העץ', דהוא ברוכה לטבלה (אחרונים): (^{מד}) אבל וכו'. קאי על עיקר דין פת הבא בכיסין,

(טו) אובליא"ש. נראה שהוא נאה מבלי גלגול, רק שמעורב עיסוה עם מים לישעה עבה, ט"ז: (^{נו}) ניבלא"ש. שקורין נאלטינקי' דהינו שמערביין כמה עם מים בקדירה כמו דיסא ושופcin העסה על עלי יקרות ותחבים ונאנפים בתנור עם העלים: (^ו) סעודתו. ושיעור קבע הוא ג' או ד' ביצין, עיין בס' פרחישוון כלל א ס' ד, ועין ד' אהרן וע'ל ס'ק ח' מש"ש בשם מ"א. וט"ז העלה דאן לקבוע סעודה ולברך המזיא נאלטינקי' מהני קביעות לבך המזיא דהא אינם דקים. ע"ש: (^ו) הסעודה. פי' שאין אוכלים לשועב אלא לתענוג או לקינוח להקל מכובד המאלל: (^{ויג}) לפניהם. וא"כ כל מין פת הנוגרים בסעיף ז

משנה ברורה

לא יכול מזה הרוכה, لكن אין לו דין פת: ח (^{לו}) לחם גמור הוא. דעתישים (^{לו}) ורק מקמח וממים כשר פת, ואף (^{לו}) שהם דקים, מכל מקום לא הו כמו כעבים יבשים דסעיף ז, דהם יבשים מאד ואינם עשויים לאכילה ורק כוסcin אותם (^{לו}) שקורין ניבלא"ש. וכתבו (^{לו}) האחרונים, דהינו מה שקורין בלשון רוסיא נאלטילק"ע⁴, שמערביין כמה עם הרוכה מים בקדירה כמו דיסא ושופcin על עלי יקרות, ונאנפים בתנור עם העלים וזהו הדין (^{לו}) כשנאפים על מחלת בלי שמן]. וודוק באלו שם דקים ורכים ביותר, אבל אם אינם רכים ודקים כל-כך, מבואר בסעיף יד דדין לחם עליו וمبرך 'המושcia' [מ"א]: (^{לח}) ואמ' קבע וכו'. וכתבו (^{לו}) הפסוקים, (^{לו}) דאותן רוכה יותר מאשר נאלטילקע⁵, שנעשים גס-יכן בבלילתן (^{לו}) ומפני שמתפקידו באפייתן נעשים דקין וקלושים רוכה, אף מפני שמתפקידו באפייתן נעשים דקין וקלושים רוכה יותר מאשר נאלטילקע⁵ שנזוכר לעיל, אין לבך עליום ולברך עליום המזיא' אפיקו בדק בע, דאין על זה תורת לחם כל רומייא לטrichtא בסעיף טו: (^{לט}) סעודתו עליהם וכו'. ומה נקרא קבע ורמייא לטrichtא בסעיף ו, דכיוון דאינוائق זה לשם סעודה, לא נפטר בכברת 'המושcia'. (^{לו}) להני רcin ודקן, והוא הדין הכא: (^מ) וαι אכיל להו וכו'. פירוש, (^{לו}) להני רcin ודקן, והוא הדין לכל פת הבא בכיסין המבווארם בסעיף ז [מ"א]. עיין ביאור הלכה שכמה אחרונים חולקים על דברינו: (^{מא}) שלא אכלם להשביע רעבונו (^{לו}) רק לקינוי ומתקה [далו] אכלם למלא רעבונו, (^{לו}) אפילו לא אכלם למלא רעבונו. ומה נקרא קבע ורמייא לטrichtא בסעיף ו, דכיוון דאינוائق זה לשם סעודה, לא נפטר בכברת 'המושcia'. (^מ) ואם אוכל ברוכה כשיעור קביעת סעודה המבוואר בסעיף ו, אפילו אכלם למתיקה בעלמא נפטר בכברת 'המושcia'. (^{מג}) לפניהם. וכל זה בעניין פת, אבל בעניין מעשה קדריה לבך 'המושcia', ממילא בתוך הסעודה נפטר בכברת 'המושcia': (^{לט}) מילא בתוך הסעודה הם באים, כמגוואר בסעמן קען; ואיפילו הם ממלואים בפירות, כאוthen שקורין עפ"ל פלאדיין³ וכדומה, הפרי געשה תבשיל תוך המוליטה וקמחא עיקר והפרי בטל לגיביהו, וזהן להחמיר וליקח קצת תפוחים מותכים ולברך 'בורא פרי העץ', דהוא ברוכה לטבלה (אחרונים): (^{מד}) אבל וכו'. קאי על עיקר דין פת הבא בכיסין,

שער הציון

(לו) דאם היה ממולא בתבלין או שנילוש בדבש וכחאי גונוג, הינו פת כיסין הנוכד בסעיף ז (דאינו) מברך עליו 'בורא מני מונות' בלבד קבע. עיין בראשי' ברכות מ"א ע"ב ד"ה פת ובתוספות מ"ב ע"א ד"ה לחמניות, וציריך עיין, ועיין באכערעוור ובמגנ'א-גבוריים שתנתעוררו זהה: (^{לו}) עיין בתלמידי רビינו רונה פרק כיצד מברclin, דיבורו המתחילה ואמר רב יהודה וכו': (^{לו}) מגן-אברהם: (^{לו}) ב"יח ושל"ה ומגן-אברהם ו"ש"א דלא כת"ז: (^{לו}) ובמקברכה מבראו ואופן שעשיתן בסעיף יד בהגיה: (^{לו}) עמק-ברכה ומגן-אברהם בסעיע'יקטן, החדר-משה ובנורייש'על כטן, וכשמדווק בחול בבורול חדן (צעין צבת) ואותו הרקיוק הוא בתוחן, אז נאה מזע על ההורול שהוא חם מאד; ואלו אין להם חותם כלל הואר ונחפשטו כל-כך דק דק: (^{לו}) ואלו אובליא"ש שהוא לחם גמור זוכן פת הנילוש במעט דבש ורוכב טים, לפי דעת הרמ"א לעיל בסעיף ז, איפילו בדלא קבע גס-יכן כבודאי אין צרך ברוכה, הנפטר בכברת 'המושcia' כשר פת: (^{לו}) מגן-אברהם: (^{לו}) עמק-ברכה והורישה, וכן משמע מגן-אברהם בסעיע'יקטן כא-ומאמר-מרודי, דלא כת"ז: (^{לו}) מאמר-מרודי ופשות:

תרגומים: 1. חכתיות עבות (בלינצ'יס). 2. כמו עלי ופלים (עיין שעיה'ץ). 3. עוגה ממולאת תפוחים. 4. עוגה ועוגיות. 5. עיין בעכבים.